

deres Anvendelse. Den, der i begrundet god Tro indretter sig en Havebolig paa et Grundstykke, bør ikke være udsat for, at der i hans Sydskel opføres en maaske flere Meter høj Bagmur, eller at der paa en Nabogrund indrettes et Maskinsnedkerværksted. Omvendt bør den, der indretter sin Fabrik fjærnt fra Beboelseskvarterer, værnes mod, at de tilstødende Grunde anvendes til Opførelse af Beboelseshuse, hvis Beboere gennem deres maaske i og for sig berettigede Klager over Røg, Støj eller Lugt fra Fabrikken senere paafører denne Udgifter til Forsøg paa Afhjælpning af disse Ulemper eller maaske til sidst ganske fordriver den fra Stedet.

Et andet Hovedpunkt er Reguleringen af Forholdet mellem Bebyggelse og Færdselsveje, hvilken i Princippet maa gaa ud paa en Adskillelse af de to Ting, saaledes, at Færdselsveje ikke ødelægges eller forringes af Bebyggelsen ved uheldig, planløs Randbebyggelse, og paa den anden Side saaledes at Bebyggelsen mest muligt værnes mod Uroen, Støjen og øvrige Ulemper ved Færdslen.

Det vil af det anførte fremgaa, at Byplanlægning ikke kan sidestilles med teknisk Projektering af Anlæg, beregnede paa umiddelbar eller snarlig Udførelse, men i første Række er en praktisk økonomisk Disposition, der tilsigter at ordne den fremtidige Bybebyggelse ud fra rationelle Synspunkter under ligelig Hensyntagen saavel til den enkelte Grundejer som til Helhedens Interesser. Den enkelte private, der ønsker at erhverve en Grund til et bestemt Formaal, vil som Regel paa det enkelte Sted have Valget mellem et forholdsvis begrænset Antal Grunde, bestemt ved den i øvrigt stedfundne bymæssige Udvikling gennem Anlæg af Veje, Tilførsels- og Afledningsledninger, og vil kun i ringe Grad kunne have Indflydelse paa Ordningen af Retsforholdet til de omliggende Grunde, ligesom han kun i begrænset Grad vil være i Stand til at have det Overblik over det samlede Byanlæg, som forudsætter et fuldt paalideligt Skøn med Hensyn til de enkelte Omraaders Egnetted i forskellige Henseender. Paa disse Punkter er det netop Byplanlægningens Opgave at fordele Bebyggelsesarterne paa de Omraader, der efter deres naturlige Forudsætninger og i Følge deres Beliggenhed i Forhold til andre Byanlæg, saasom Trafikmidler, er bedst egnede til at tilfredsstille de enkelte Bebyggelsesarters særlige Formaal, og dernæst at sikre denne naturlige Anvendelighed mod uhensigtsmæssige Bebyggelser og Anlæg. Byplanlægningen er

altsaa saa langt fra at være værdiforringende, som den netop har til Opgave at udfinde eller skabe de naturlige, sande Værdier og bevare dem, og i Følge dette Hovedprincip er det saa meget mere urimeligt at gaa ud fra, at Byplanreguleringen som saadan skal kunne begrunde noget Krav paa Erstatning hos det offentlige.

I Overensstemmelse med disse Synspunkter har man i det foreliggende Forslag alene foreskrevet Regler for Erstatning i Tilfælde af egentlig Ejendomsafstaaelse i Henhold til Loven. }

Til de enkelte Bestemmelser i Forslaget bemærkes i øvrigt:

Til § 1.

Iste Stykke betegner en Simplificering af de nugældende Regler, idet man har foreslaaet, at Indenrigsministeriet bliver stadfæstende Myndighed for alle Byplaner, baade for Købstæder og for Landkommuner, idet Ministeriet formentlig lettere end det enkelte Amtsraad kan skaffe sig sagkyndig Bistand til Behandlingen af disse Sager, hvortil kommer, at en Byplan maa anses for mindst en lige saa betydningsfuld Norm som f. Eks. et Bygningsreglement eller en Sundhedsvedtægt, der begge kræver ministeriel Stadfæstelse.

Medens det i Følge andre nordiske Landes Lovgivning enten udtrykkeligt (svensk stadsplanlægning 29. Maj 1931, § 1, jfr. § 4, norsk Lov om bygningsvesenet 22. Februar 1924, § 20. eller i Princippet (finsk stadsplanlægning 24. April 1931, § 1) er gjort til en Pligt for de kommunale Myndigheder at tilvejebringe Byplaner, gaar Forslaget i Overensstemmelse med den gældende Lov ud paa, at det i Princippet fremdeles overlades til Kommunalbestyrelserne at skønne om Nødvendigheden af Byplaner for de enkelte Kommuner. Man har dog fundet det rimeligt at aabne en Adgang for Ministeriet til at paalægge en Kommunalbestyrelse at lade udarbejde Byplaner, naar det er nødvendigt. Beføjelsen tænkes nærmest udnyttet i Tilfælde, hvor videregaende almene Interesser udover de rent lokale findes at begrunde saadanne Foranstaltninger, f. Eks. i Forbindelse med Statshavne eller ved særlig vigtige Færdselsled. I Overensstemmelse hermed har man foreslaaet Beføjelsen til at paalægge en Kommunes Byplansbestemelse begrænset til at angaa de Forhold, som maa antages at være af særlig Betydning i saadanne Tilfælde; nemlig Udlæg af Veje, derunder saakaldte facadeløse Veje, og andre Færdsels-, Spor- eller Ledningsarealer.